

คำถามชวนคิด

1. นางรุฐได้แสดงความรักกตัญญูต่อนาโอมิอย่างไร?
2. ความเมตตาของโบอาสต่อนางรุฐแสดงให้เราเห็นภาพอะไรเกี่ยวกับพระเจ้า?
3. หากหนูเป็นนางรุฐ หนูจะช่วยนาโอมิเหมือนที่รุฐทำไหม? หรือหนูจะทำอะไรที่แตกต่างออกไป? อย่างไร?

อ่านให้หนูฟังน้อ

รูธ ลูกสะใภ้ยอดกตัญญู (นางรูธ 2:1-23)

นางนาโอมีและรูธเดินทางมาอาศัยในเมืองเบธเลเฮมในช่วงต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ (ในเดือนมีนาคม-เมษายน) ด้วยความกตัญญู ประารถนาจะดูแลเลี้ยงดูแม่ผู้ชราของตน นางจึงพูดกับนาโอมีว่า “ขอไปห้ฉันไปที่ทุ่งนาเพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามแต่ใครจะมีใจกรุณาเถิด”

นาโอมีตอบนางว่า “ลูกของแม่เอ๋ย จงไปเถิด” เพราะนาโอมีรู้ว่าในธรรมเนียมนั้นชาวฮิว พระเจ้าเคยบัญญัติแก่โมเสสว่า เพื่อใครเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด และอย่าเกี่ยวข้าวที่ร่วงตก จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างถิ่นบ้าง

ดังนั้นนางรูธจึงเข้าไปในนาของโบอาสและออกเดินตามคนเกี่ยวข้าวเพื่อคอยเก็บรวงข้าวที่ร่วงตกพื้น โบอาสญาติข้างสามของนางนาโอมีเมื่อเห็นรูธในนาของเขา จึงถามผู้คุมคนงานเกี่ยวข้าวของเขาว่า “หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร”

ผู้คุมจึงตอบว่า “เธอเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมี นางมาขออนุญาตเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกกระหว่างพ่อนข้าว และนางก็มาเก็บข้าวตั้งแต่เช้าจนถึงบัดนี้ และนางได้ขยุยกเพียงพ่น้อยพ่นึงเท่านั้น”

โบอาสจึงเดินไปหานางรูธแล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย ขอพั่งพ่น้อย อย่าไปเกี่ยวข้าวที่นาอื่นหรือหึ่งน่านี้ไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆ สาวใช้ของฉัน ตามองเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ข้าได้สั่งพวกหนุ่มๆ มิให้รบกวนเจ้า เมื่อเจ้ากระชายน้ำก็เชิญไปที่พ่มน้ำ ถิ่นน้ำซึ่งคนหนุ่มๆ ตักไว้” นางรูธก็หม่นหน้าลงที่ลึกราบโบอาสแล้วพูดว่า “ถีนนี้เป็นเพียงคนต่างถิ่น ทำไมท่านถึงมีน้ำใจกับถีนอย่างนี้”

โบอาสจึงตอบนางว่า “ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่ผู้ชราของเจ้าตั้งแต่สามของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนเล่าให้ข้าพ้งหมดแล้ว เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน ขอพระเจ้าทรงตอบแทนความดีของเจ้า และขอให้พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าได้เข้ามาพั่งพั่ง ทรงปูนบำเหน็จอย่างบริบูรณ์แก่เจ้า”

นางรูธจึงตอบไปว่า “เจ้านายของถีน ท่านมีพระคุณต่อถีนมากที่สุดเพราะท่านได้พูกจาปลดบโยนใจถีน และเมตตาเอ็นดูถีนหึ่งๆที่ถีนไม่เหมาะสมแม้แต่จะเป็นคนใช้ของท่าน”

เมื่อถึงเวลาอาหารโบอาสก็ยังชวนให้นางรูธมานั่งร่วมวงพักขนมปังจ้มน้ำจ้มน้ำ และยังส่งข้าวด้วให้นางได้กินจนอิ่มหน้า แลยังมีอาหารเหลือด้ว หลังอาหารเมื่อนางกลับไปเก็บรวงข้าว โบอาสก็กำชับให้พวกคนงานหนุ่มๆ ให้ถิ้งรวงข้าวออกจากพ่อนข้าวหึ่งไว้ให้นางได้เก็บข้าวที่ตกบนพื้น และอย่าว่าหรือไถ่นางไปไหน

นางรูธเดินเก็บรวงข้าวที่ตกในทุ่งนาจนถึงเวลาเย็น นางได้มัดข้าวเป็นพ่อนแล้วพารรวบรวมข้าวบาร์เลย์ได้ประมาณ 1 เพอาร์ (ประมาณ 10 กก.) หลังจากนั้นนางก็แบกข้าวและอาหารที่นางมีเหลือกลับบ้านและมอบให้นางนาโอมี แม่ผู้ชราถึงกับเอ่ยปากถามนางรูธว่า “วันนี้ลูกไปเก็บเศษข้าวที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหนมา ขอให้คนที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด”

นางรูธจึงตอบว่า “ชายที่ใส่ลูกเข้าไปเก็บข้าวในนาของเขาคือ โบอาส”

นาโอมีพูกต่อว่า “ขอพระเจ้าอวยพรแก่ผู้ั้น ชายคนนั้นเป็นญาติคนหนึ่งของเราเอง เขาเป็นญาติสนิทที่มีสนิทไถ่เราไถ่”

นางรูธเล่าต่อไปว่า “เขายังบอกกับลูกว่าให้อยู่ใกล้ๆ คนงานของเขาจนกว่าฤดูเก็บเกี่ยวจะสิ้นสุดลง”

นาโอมีจึงเอ่ยว่า “ดีแล้วลูกของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของโบอาส เกรงว่าถ้าไปยังที่นาอื่น เจ้าอาจถูกคนทำร้ายเอาไถ่”

การออกไปเดินเก็บข้าวตกในทุ่งนา อาจดูเหมือนเป็นงานเล็กน้อย ไม่มีเกียรติ แต่การที่นางรูธทำด้วยความกตัญญูและเสียสละตนเองเพื่อดูแลแม่ผู้ชราในสายตาของพระเจ้า พูกสามารถเปลี่ยนแบบชีวิตของนางรูธที่รักถูกและครอบครัวของนาง และทุ่มเททำงานที่เขาสามารถทำได้อย่างสุดกำลัง